

"ישיבישע בלאט" "לאמדעס" ב"דף היום" בשו"ת ומ"מ

דף כה.

שהציץ מרצה על הטומאות, והטעם מבואר בגמרא שמצינו שהותר מכללו אצל ציבור, ולפי זה היה מקום לומר דמרצה רק על טומאת מת שהותרה מכללה ולא על שאר טומאות, אמנם ברמב"ם ביא"מ ד' ז' מבואר דמרצה על כל הטומאות, עי' מנחת ברוך סימן קו' ענף ג'.

הא אינו נושא אלא עוון טומאה וכו', עי' רש"י ובתוס' ועי"ש קרן אורה וישר וטוב.

תוד"ה אימא, עי' חק נתן קרן אורה ועולת שלמה.

אימא עוון שמאל, ופרש"י דלכתחילה צריך שיהיה בימין, עי' מלאכת יו"ט, ועי' שיטמ"ק שהקשה שהיה לו לדחות דלא קאי אשמאל כיון ששנה עליו הכתוב לעכב, עי' תירוצו.

עון שהיה בו ודחיתו, ופי' עי' רש"י ותוס', ועי' קרן אורה אי עדיין צריך לכל התי' דלעיל.

עון הקדשים ולא עון המקדישין, ועי' רמב"ם ביא"מ ד' ז' שבטומאת ציבור הציץ מרצה גם על מקריבים, ועי"ש אבן האזל ובחזון יחזקאל א' ה'.

תוד"ה ואימא הקשו דנימא עוון טריפה שהותר מכללו במליקה, עי' תי' ועי' חי' הגר"ז.

דם שנטמא זרקו, עי' מקדש דוד כו' ג' שהביא מהירושלמי שאם נטמא קודם שנתקבל באויר כלי אין הציץ מרצה, ופי' דאז הוא כמים, ועי' אור שמח קרבן פסח ד' ב' שפירש הטעם שקודם שנכנס שייך לקבלה ואין הציץ מרצה רק על זריקה.

אבל בציבור בין בשוגג בין במזיד הורצה, והאם למ"ד טומאה הותרה בציבור צריך גם להגיע לריצוי ציץ, עי' יבמות צ. ובתוס' שם, ועי' טהרת הקודש.

ובעובד כוכבים וכו', ועי' קרן אורה למה הרמב"ם השמיט לדין זה, ועי' חי' הגר"י ז' מה שביאר לפי החקירה האם עכו"ם התמעטו מריצוי ציץ או שכלל לא שייכי בריצוי עי"ש.

ע"ב

ועל הבשר ועל החלב, י' רש"י ותוס' פסחים טז: אמאי לא מרצה ציץ על הבשר, ועי' מקדש דוד כו' ג'.

אין תורמין מן הטמא על הטהור, עי' רש"י ותוס' יבמות פט. אי זהו מפני הפסד כהן או מפני שאין תורמים מן הרע על היפה, ועי"ש עוד פי' ריב"ן בתוס'.

רש"י ד"ה דמרצה, כתב שההוכחה מהברייתא השנייה, ועי' טהרת הקודש דה"ה שיכול להוכיח מהברייתא הראשונה עי"ש.

תוד"ה ת"ל, עי' עולת שלמה בבאור תירוצם.

יכול שאני מרבה את הפיגולין, ועי' חי' המיוחסים לרשב"א שריבוי הפיגולין א כיון שלא נאסר עד סוף העבודות משקרבו כל מתירין, ועי' משנת ר"א ט' שתלה הדברים במחלוקת האמוראים מעילה ג: האם זריקת פיגול מוציאה מידי מעילה, ועי"ש עוד מה שדן בסוגיין בכל הסימן.

במחלוקת רבינא ורב שילא, עי' יבמות צ. ובתוס' שם, ועי' טהרת הקודש כאן.

"החיזוק היומי"

בגמ' אמרינן שהציץ מרצה על עוון הטומאה במקדש כדכתחוב בפסוק להדיא ובמקום אחר אמרינן דהציץ מרצה על עזות מצח ונלמד ממה דכתיב והיה על מצח אהרן, ויל"ע מה הדמיון בין שתי העבירות?
ונראה לפי מה ששנינו לעיל בענין אכילת קדשים בעזרה דלאו דרך ארץ הוא שאוכל במקום רבו, וא"כ לכאורה כל עוון טומאה במקדש יש בו מלבד עצם הטומאה, גם ענין של עזות מצח במה שלא נזהר מהטומאה במקום המקדש, ולכן הוקבע מקומו של הציץ על המצח כדי לכפר עזות מצח זו.

לע"נ הג"ר חיים בן-ציון בה"ג רבי משה זצ"ל נלב"ע טו' כסלו תשעח'
להנצחות והארות 0527652935, או 7652935@gmail.com לקבלת
הדף במייל שלח בקשה לכתובת זו, והדף יישלח אליך בל"ג מידי יום.